

ring, saa at man skulde vise sig imødekommende og gjengjældende og tilstede svenske Fiskere at fiske under Bornholm. Saaledes blev denne Klage fra Bornholm upaaagtet, og fra den Tid af have Svenskerne tilkiende haart Lov til at drive Fiskeri paa de danske Kyster, og det vil jo være bekendt, at endnu i denne Sommer have svenske Fiskere indfundet sig i Stræderne sønden for Sjælland og har faaet gjennem Indenrigsministeren og den udsendte Kanonbaads Kommandør en Tilladelse til at være fri for Anholdelse af Politimesteren; derved er det Mærkelige opstaaet, at Politimestrene — det er jo gamle Clever af Kancelliet — følge Kancelliet fra 1819, og den Søofficer, som skal jage de Fremmede bort, følger Indenrigsministeren fra 1880, og saaledes gaar det til, at Politimesteren vil afstraffe de fremmede Fiskere, som komme ind paa dansk Søterritorium, men det ville Indenrigsministeren og Søofficeren ikke tillade; der staa vi lige saadan som ved Valefiskeriet. Der stode vi foran Loven og Landsoversamt Hof- og Stadsretten, og her foran Kancelliet og Indenrigsministeriet og en Søofficer, men det var dog nok det Sikreste, at vi, før vi give en Lov om Fiskeriet, blive enige om, at kun de Stater, som den Dag idag have Traktater om at maatte fiske paa Danmarks Søterritorium, skulle have Tilladelse dertil. Sætte vi det ind i Loven, styrke vi vor Udenrigsminister, saa kan han sige til enhver Magt, som vil have denne Udgang til at fiske: Her er i dette Land en Lov, som forbyder mig at gaa ind paa en saadan Traktat. Jeg kan ikke underkrive en saadan Traktat, uden at jeg har Rigsdagens Samtykke, og det vil jeg ikke forsøge, eller jeg kan nu forsøge det, saa staa det til Rigsdagen at sige, om Fiskerne paa de og de Kyster nu fremtidig skulle lide et Afbræk i deres Erhverv ved, at Svenskere eller Lybskere fiske her; thi det er jo nu saavidt, at Lybskere komme og fiske paa vort danske Søterritorium, ikke blot ved den sydsjællandske Øgruppe, men ogsaa paa Kysterne af Fyen, og det varer vel ikke længe, førend de komme og ville være Marsvinsjægere sammen med Middelfarterne, kunne de gjøre det ene, kunne de vel ogsaa gjøre det Andet; de, der fange Fisk, kunne vel ogsaa fange Delfiner paa Kysterne. Jeg skulde derfor tro, at det har stor Betydning for vore Fiskere, om vi faae laaet fast i denne Lov, at Ingen fremtidig kan faae Traktat med den danske Regjering om, at Fremmede maa fiske paa vort Søterritorium. Nu kunne vi slaa det fast, nu vil Ministeren være med til at faae denne Lov ud, men er den først kommen ud, vil det være vanskeligt at faae et Tillæg til den; lader os derfor ogsaa i det Stykke smedde, medens Ternet er varmt.

Jeg kommer dernæst til en anden Indskrænkning, som den høitæredede Minister har optaget i denne Lov. Der staaer nemlig i Lovforslagets

§ 5, at Fiskeri med Vaad eller lignende Redskab, der drages langs Bunden, besæftet til Vaad eller større Fartoi, som bevæges fremad ved hvilken som helst Kraft, er forbudt overalt paa dansk Søterritorium. Dette er jo kun en Gjentagelse af Loven af 9de Marts 1872. I dette Lovforslags sidste Paragraf staaer, at Loven af 1872 ophæves; men den gaar aldeles igjen i § 5. Som Usagtyndig vil jeg slet ikke bedømme, om det er rigtigt eller galt, at der er et Forbud mod at bruge Bundslæbevaad, men ogsaa i dette Stykke er jeg nødtvingen bleven en Slags Praktikus. Det har truffet sig saaledes, at jeg har været baade Aktør og Defensor i Sager, der ere anlagte efter den nævnte Lov, og det viser sig da, at den lgl. Landsøverret samt Hof- og Stadsret ogsaa ubi dette Kapitel har en efter min Forstand ganske særegen Mening. Denne Domstol frifinder nemlig de Brugere af Bundslæbevaad, som trække deres Vaad over Tang. Hvor der er Tang paa Bunden, siger Overretten, der maa de fløbe og ødelægge ligesaa megen Yngel, som de ville, men Loven gjælder kun der, hvor der er bar Bund. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer af dette Thing vare saa skarpsindige, da de gave denne Lov, men saaledes forstaaes den i Virkeligheden, og de Bundslæbere eller Trawlffiskere, som blide dømt, blive kun dømt, fordi de ikke have den Forstand at trække deres Bundslæb, hvor der er Tang. Derfor de gjorde det, bleve de frifundne. Det er jo især i Svendborgsund, at denne Traktat drives. Der staaer for Liden for den nævnte Domstol en Sag, hvori jeg som bestikket Sagsfører har skrevet, og i denne Sag viser det sig, at i Svendborgsund er Driften med Bundslæbevaad en Næringsvei — den drives der om Sommeren, navnlig i lyse Nætter hver eneste Nat — og at Bundslæbevaad ødelægge alle andre lovlige Fiskeindretninger. De fleste Bundslæbere slippe bort i deres Vaade med deres Jangst fra de ødelagte Garn, fordi de gaa om Natten, men man fik dog nu en Mand sat, og Virkedommeren i Lehns Birt frifandt ham ganske rigtig efter Overrettens Præjudicat, fordi han havde været saa forsigtig at slæbe med sit Vaad paa Tang. Fiskerne paa Thuis, som fik deres Redskaber ødelagte, vare meget glade over, at de havde fanget en Ugjerningsmand, en Misdæder, men det havde de jo ikke nogen videre Fornøielse af, undtagen den, at de maatte gjøre en Del Rejser til Thinget i Svendborg, og saa faae de, at han blev frifunden. Jeg mener, at skulle vi beholde § 5 — jeg gjentager, jeg har ikke personlig nogen Mening om denne Sag — maa den omredigeres saaledes, at den kommer til at gjælde ogsaa for dem, der slæbe med Trawl paa Tang eller paa anden Afgrøde paa Havbunden. Naar man tager Beltfiskeriet — jeg taler her om Storebelt — er jo det saatalte Bundgarnsfiskeri en Hovedbestanddel. Hidtil har der ikke